

SPĂRGĂTORII DE CODURI

CIFRUL INELULUI DORINTELOR

Traducere din limba engleză de Nicoleta Dascălu

ALEXANDRA OTT

corint junior

CAPITOLUL UNU

Primul lucru pe care îl observ la Academia Afton sunt formele. Clădirea principală este simetrică în partea din față, cu un număr par de ferestre pe fiecare latură a holului central. Dar o secțiune separată din spate se extinde prea mult în partea dreaptă, făcând ca întreaga clădire să pară asimetrică și neinteresantă. Închid ochii, nedorind să mă uit la ea în timp ce mașina oprește.

— O să fie grozav! spune Jennifer cu vocea ei veselă, pe care o folosește întotdeauna când crede că sunt supărată. O să ai o primă zi *minunată*.

Oftez. Le-am spus deja și ei, și tatei, cam de o sută de ori, cum mă simt. Îmi plăcea școala veche, Sterling,

pentru că era mai mică și știam la ce să mă aștept. Știam toate cotloanele clădirii, cunoșteam toți profesorii și îi știam pe toți cei douăzeci de elevi din clasa mea. Acum vor să încep clasa a șaptea la Afton, unde nu cunosc pe *nimeni*.

Mă uit la harta care stă deasupra caietului și îmi reamintesc traseul. Am avut deja trei coșmaruri în care mă rătăceam și ajungeam în alte clase, așa că am învățat harta pe de rost. Mai întâi, mă îndrept spre dulapul meu de la parter, apoi urc până la ultimul etaj și merg înainte pe hol pentru prima mea oră, geografia lumii.

— Emma, mă asculți? spune Jennifer.

— Ăă, mda, mint eu.

Jennifer mă privește cu blândețe, iar eu mă uit fix în față, prin parbriz. În jurul nostru, alți copii în uniforme noi și impecabile coboară din mașini și aleargă spre ușile din fața clădirii. *Toți* se cunosc între ei, așa că sunt foarte entuziasmați să fie aici. Eu voi fi doar unul dintre elevii noi și sigur voi fi singura care nu-și va face prieteni. Poate că dacă stau aici suficient de

mult și refuz să cobor din mașină, o voi convinge pe Jennifer să întoarcă și să mă ducă acasă.

Ceva lovește cu putere în spătarul scaunului meu și mă întorc, privind furioasă la Brayden, care lovește din nou.

— Asta e școala bântuită? întrebă el, uitându-se pe fereastră.

— Nu e bântuită, răspundem simultan eu și Jennifer.

Academia Afton poartă numele lui Alfred Afton, bătrânul care a fondat orașul nostru, iar oamenilor le place să spună că școala este bântuită de fantoma lui. Eu nu cred în fantome, dar îmi imaginez mereu că mă urmărește ceva înfiorător pe holuri. Încă un motiv pentru care aș prefera să fiu la Sterling.

— Pare plictisitor. Să mergem! spune Brayden, lovind încă o dată cu putere în spătarul scaunului.

Nu are răbdare când vine vorba de o călătorie cu mașina. Sau pentru orice altceva, de fapt. Tata și Jennifer spun că trebuie să am răbdare cu el fiindcă are doar cinci ani, dar eu cred că soluția este să învețe *el* ce e răbdarea.

— Răsfățatule, îi spun și scot limba la el.

El mă imită, zâmbind, și nu pot să nu-i zâmbesc și eu. Fratele meu e *cu siguranță* un răsfățat, dar măcar e unul drăguț.

— Îți amintești ce ai de făcut după școală? întrebă Jennifer.

— Cursul de logopedie lunea, recit eu. Vinerea mă întâlnesc cu consilierul, începând de săptămâna viitoare. Apoi mă iei la ora patru.

— Da, spune ea. Voi fi chiar aici, în față, bine?

— Să nu întârzii! îi spun, chiar dacă știu că va întârzia.

Nu suport când oamenii întârzie. Lucrurile ar trebui să se întâmple la ora la care sunt programate, altfel ce rost mai are să faci un program?

Jennifer îmi dă punga cu prânzul. În partea de sus este lipit un bilețel roz strălucitor, pe care îl întorc.

E o serie de numere scrise cu scrisul îngrijit al lui Jennifer:

20 5 9 21 2 5 19 3

Desigur. Este cifra de bază pe care l-a învățat de la mine. Jennifer nu împărtășește pasiunea mea pentru criptografie, așa că nu se pricepe prea bine la asta. Mesajul este atât de simplu, încât pot să-mi dau imediat seama ce scrie. Dar sunt impresionată și numai că și-a amintit.

Este genul de cifru în care fiecare literă din alfabet este reprezentată de un număr. În mod normal, le amesteci, înlocuiești fiecare literă cu un număr aleatoriu, astfel încât să fie mai greu de decodat. Dar Jennifer a procedat în ordine, fără să se complice. Litera A este înlocuită cu numărul 1, litera B este 2, C este 3 și așa mai departe pentru toate cele douăzeci și șase de litere. Înlocuind fiecare număr cu litera corespunzătoare, pot citi ce transmite, de fapt, mesajul:

T E I U B E S C

— Ce siropos, îi spun, prefăcându-mă că bombăn, dar bag biletul în buzunar, ca să fie în siguranță.

Jennifer zâmbeste.

— O să fie bine, Emma. Te asigur.

Îmi scot centura de siguranță și trag de mânerul portierei.

— Ne vedem la patru.

Strâng harta în mână în timp ce urc treptele, iar soarele insuportabil al lunii august mă arde puternic. Când intru în clădire, mulțimea de elevi se apropie prea mult de mine. Pașii și zgomotul ușilor trântite răsună pe holuri, amestecându-se cu voci și râsete. Îmi țin privirea fixată în podea, evitând contactul vizual cu ceilalți în timp ce cobor scările. Covorul este de un gri-albastru urât, cu un fel de model cu spirale. Dulapurile se întind pe fiecare latură, vopsite, dintr-un motiv necunoscut, într-un roșu-aprins. Îmi plăceau mai mult dulapurile de la Sterling – erau de un gri-deschis și nu-mi oboseau ochii. Totul la vechea mea școală era mai liniștitor. Afton Academy este mare, zgomotoasă și ți-e greu să te orientezi prin ea.

Toată chestia asta a fost ideea lui Jennifer. De anul trecut de când am fost diagnosticată cu autism, a făcut o obsesie din a-mi găsi „resurse” și „sprijin” și alte chestii. Știu că încearcă doar să mă ajute, dar am reușit să fac șase ani de școală înainte să ajung la doctorii

Pășesc puțin mai apăsat decât ar fi necesar în timp ce înaintez pe hol, dorind parcă să pedepsesc covorul stupid al acestei școli stupide. Ridic privirea, verificând numerele de deasupra ușilor de la clase, și dau peste un portret mare cu ramă aurie chiar deasupra intrării în hol. Este un bătrân cu păr alb și o privire pătrunzătoare, despre care bănuiesc că este Alfred Afton. E ceva înspăimântător în privirea lui, ca și cum m-ar urmări în timp ce merg pe hol, și mă cutremur, așa că-mi întorc repede privirea. *Nu este bântuită*, îmi reamintesc eu. Din fericire, dulapul meu este pe un alt hol, care are doar o fotografie a școlii înrămată pe perete, așa că nu trebuie să mă uit prea mult la portretul ciudat al lui Alfred.

Aproape că am ajuns la ora de geografia lumii, când cineva se izbește de mine din lateral, iar eu mă lovesc cu cotul de un dulap și mai să cad din picioare.

— Scuze! spune o voce de băiat.

Un întreg grup se năpustește pe hol, râzând și înghiontindu-se. Cel care a dat peste mine se oprește.

— Ești bine?

Îi arunc o privire rapidă înainte să mă uit în jos, la pantofii mei. Pare să fie de vârsta mea, dar e mult mai înalt decât mine, cu părul negru și dezordonat și un zâmbet strălucitor și alb. Sub sacoul uniformei, poartă un tricou roșu cu un logo sportiv sau ceva de genul ăsta, ceea ce sigur încalcă regulamentul școlii cu privire la ținută. Pe umăr îi atârână un ghiozdan aproape gol. Adidașii lui par scumpi, sunt ca aceia din reclamele de la televizor.

Creierul meu are nevoie de o secundă pentru a procesa că trebuie să-i răspund la întrebare. Și, ca de obicei, am dificultăți în a rosti cuvintele potrivite.

— Bine, spun eu, dar vocea îmi sună ca un scârțâit, deși voiam să sune normal.

El ridică o foaie de hârtie de pe podea.

— Ți-a căzut asta, îmi spune, întinzându-mi-o, iar eu o iau, încremenită.

Biata, trista mea hartă, mototolită toată și acoperită acum de germenii de pe podea.

— Probabil ești nouă pe-aici, continuă el. Ai nevoie de ajutor ca să te orientezi?

Am petrecut primele cinci minute din oră mușcându-mi limba ca să nu plâng. Până la urmă, mă liniștesc suficient cât să mă concentrez asupra vocii profesoarei.

— În acest an, vom învăța multe lucruri despre alte țări, spune doamna Michaels. Dar vom vorbi și despre istoria locală, de aici, din Riverside. Cine ne poate spune cine a fondat Riverside?

— Tipul fantomă! strigă un băiat din față, și clasa se umple de râsete.

— A fost o persoană reală, spune doamna Michaels cu fermitate, și se numea Alfred Afton, cel care a dat numele școlii noastre.

— Și fantoma lui nu a părăsit-o niciodată! spune din nou băiatul din față, provocând și mai multe râsete.

— Ei bine, continuă doamna Michaels, predau aici de mulți ani și vă pot spune că nu am văzut niciodată fantome. Dar sunt o mulțime de povești interesante despre Riverside, care explică de ce există această legendă. Câți dintre voi ați vizitat deja Sablewood?

de unul singur. Cu proiectele de grup, nu vor exista decât eșecuri – profesoara fie va forma grupurile, și eu voi fi băgată în grup cu cineva insuportabil, fie ne va lăsa să alegem noi grupurile, și nimeni nu mă va alege pe mine și va fi umilitor. Prefer să fac totul de una singură. Oricum, de obicei ajung să fac asta.

Tocmai când cred că nu poate fi mai rău, doamna Michaels bate din palme și spune:

— Haideți să ne cunoaștem mai bine!

Doamna Michaels ne împarte foi cu întrebări despre care presupune că ar fi amuzante, de genul „Care este aroma ta preferată de înghețată?” și „Ai vreun animal de companie?”.

— Toată lumea să meargă prin clasă și să se prezinte colegilor! Fiecare dintre voi să-și scrie numele și să răspundă la una dintre întrebările de pe foaie!

Îmi ia o secundă să procesez ce a spus, dar când reușesc, îmi vine să mă afund în podea și să dispar. Trebuie să vorbesc cu fiecare dintre acești oameni? Și să le pun întrebări? Și să îi fac să-mi pună *mie* întrebări, și *eu* să le dau răspunsuri bune?

Ah. Ah. Da. Când cineva ți se prezintă, trebuie să-ți spui și tu numele. Am uitat de asta.

Totuși, mă bucur că această fată măcar mi-a dat un indiciu despre ce să spun. Uneori, oamenii așteaptă la nesfârșit și habar n-am ce vor de la mine. *Mulțumesc că m-ai lămurit, Mikayla.*

— Eu sunt Emma, spun, încercând să forțez cuvintele să iasă mai tare.

Din fericire, în prenumele meu nu există litera „l” sau „r”, așa că nu greșesc.

— De ce te-ai mutat în Riverside? întreabă Mikayla, ceea ce mă face să intru din nou în panică.

Nu m-am mutat aici. Doar am schimbat școala. Deci cum să răspund la întrebarea ei? Dacă o corectez, oare o să pară nepoliticos? Ar trebui să mint și să pretind că sunt din altă parte? Dintr-un loc care sună interesant? Nu, atunci aș fi blocată cu minciuna asta tot anul școlar. Dar dacă îi spun adevărul, și ea mă întreabă *de ce* m-am transferat la altă școală? Nu vreau să le spun tuturor că am autism. Vor crede că sunt deja destul de ciudată. Și oamenii încep să mă

Creierul meu este deconectat de corp. Stomacul mi se strânge în noduri de anxietate, inima îmi bate cu putere, iar pielea îmi este fierbinte și transpirată. Vreau să-mi scutur brațele sau să mă plimb prin cameră ca să mă liniștesc – ceea ce Jennifer spune că se numește „autostimulare”, conform cărților ei sofisticate despre autism –, dar știu că nu e bine să fac asta în public, unde mă vede toată lumea. În jurul meu, toată lumea s-a ridicat de pe scaun, râde și vorbește, apropiindu-se unii de alții cu foile de lucru, iar eu trebuie să rezist tentației de a fugi din clasă.

Înainte, aș fi stat aici în tăcere până când s-ar fi terminat acest moment oribil, dorindu-mi ca podeaua să mă înghită cu totul. Dar acum, după diagnostic, Jennifer și tata mi-au dat o listă cu lucruri pe care trebuie să le fac când mă simt așa. Primul lucru de pe lista lor este să vorbesc cu profesoara. Dar încă nu o cunosc pe această profesoară și, judecând după pasiunea ei pentru proiectele de grup și fișele de socializare, nu prezintă încredere. Numărul doi pe lista lor este să mă duc la consilierul școlar. Poate că asta e opțiunea potrivită. Cel puțin mă va scoate din clasă.

Îmi iau cărțile și mă grăbesc spre doamna Michaels, simțind cum privirile colegilor de clasă îmi ard spatele. Ea ridică sprâncenele a surprindere când mă apropii, iar eu spun repede:

— Pot să merg la consilier?

Cuvintele îmi ies amestecate, iar litera „l” din „consilier” sună mai degrabă ca un „w”.

— Cum te cheamă? mă întreabă ea, aruncând o privire pe lista cu elevi.

— Emma Avery, spun încet.

Și litera „r” iese greșit. Se uită la mine și, chiar fără să mă privească în ochi, pot vedea momentul în care face legătura, când mă identifică drept Fata Autistă Despre Care Am Fost Avertizată.

— Sigur, draga mea, spune ea. Stai să-ți scriu o învoire.

Pur și simplu, ies în fugă din clasă și cobor scările, cu o învoire de un galben strălucitor strânsă în pumn. Am memorat deja traseul către biroul consilierului, așa că nici nu trebuie să mă gândesc unde mă duc. Pașii mei răsună pe holurile straniu de liniștite, cu

zumzetul îndepărtat al vocilor profesorilor auzindu-se prin uşile deschise.

Consilierul îndrumător se numeşte domnul Buchanan, dar le spune elevilor să i se adreseze cu domnul B. L-am întâlnit deja pentru prima mea „sesiune de îndrumare” săptămâna trecută, când atât el, cât și Jennifer mi-au spus că trebuie să mă adresez lui dacă am nevoie de ajutor. Nu sunt sigură cum mă va ajuta exact un consilier îndrumător, dar poate că ar trebui să-i pun promisiunile la încercare. Poate că odată ce se va dovedi complet inutil, Jennifer mă va lăsa să mă întorc la Sterling. Sunt tentată să mă ascund în baie până când creierul va decide să nu mai fie în panică, dar dacă mă găseşte vreun profesor? Nu vreau să am probleme chiar din prima zi.

Uşa biroului domnului B. este deschisă, iar eu inspîr profund de cîteva ori pentru a mă linişti, încercând să-mi găsesc curajul necesar ca să pot face faţă unei alte interacţiuni sociale, când tot ce-mi doresc este să găsesc un loc liniştit unde să mă ascund. Nu reuşesc să mă mobilizez ca să intru, trec de birou și mă întorc pe hol. Trebuie să fac două ture înainte să mă liniştesc

suficient cât să mă apropii de ușă. Am făcut doar doi pași peste prag, când îngheț, și panica îmi crește din nou în piept.

Băiatul acela e aici. Cel care s-a ciocnit de mine pe hol. Nate.

Stă pe un scaun în fața domnului B., și, când intru, ridică amândoi privirea. Tot sângele îmi urcă din nou în obraji. De ce nu încetează oamenii ăștia să *se uite* la mine?

— A, Emma, spune domnul B. Intră! și face semn din cap către Nate. Nathaniel tocmai pleca.

Băiatul se ridică încet în picioare, ca și cum nu ar vrea să plece, dar apoi îmi face semn cu capul, îmi zâmbeste și iese pe ușă.

— Pe mai târziu, domnule B.! strigă el peste umăr.

— Ia loc, îmi spune domnul B., arătând spre scaun. Cum merge prima ta zi?

Ce aș vrea să-i răspund este: *Păi deja sunt în biroul dumneavoastră de la prima oră, deci cum vi se pare că merge?* În schimb, înghit în sec și încerc să găsesc un răspuns mai politicos. Creierul meu este complet gol.

Sunt atât de entuziasmată, încât creierul meu a uitat complet că nu funcționa, iar cuvintele îmi ies fără cusur.

— Da, spune domnul B., aplecându-se spre mine. Este un puzzle de tip cub. Mi l-a făcut cadou unul dintre elevii mei.

— Cum se rezolvă? întreb, uitându-mă fix la cutie.

— Păi, codul Morse este o serie de puncte și...

— Știu ce e codul Morse, spun, apoi mă crispez, neintenționând să-l întrerup. Cum deschizi cutia?

— Ah, face, ridicând teancul de cărți și arătând spre cutie. Trebuie să introduci combinația pentru a deschide lacătul. Cartonașele sunt scrise în codul Morse și îți arată combinația când le descifrezi. Vin într-un mic set format din câteva cutii diferite și trebuie să descoperi care cartonaș cu indicii se potrivește cu ce cutie după ce le decodezi.

— Ah, spun eu, iar inima mi se strânge puțin.

E ușor. Sunt doar patru sau cinci cartonașe, așa că nu durează mult să descifrezi codul Morse și apoi să încerci fiecare combinație de pe lacăt până le găsești pe cele care funcționează. Este genul de

joc distractiv doar pentru cei care nu cunosc deja codul Morse.

— Îți plac puzzle-urile, Emma? întreabă domnul B. în timp ce se lasă la loc pe spătarul scaunului.

Ridic din umeri. Bineînțeles că îmi plac. Sunt, ca să zic așa, preferatele mele. Petrec mult timp – prea mult timp, spune Jennifer – rezolvând puzzle-uri, coduri și cifruri sau inventând altele noi. Dar sunt conștientă că nu e ceva ce trebuie recunoscut cu voce tare în fața altora. Nimeni altcineva nu este la fel de interesat de criptografie ca mine și toți mă consideră ciudată când le vorbesc despre asta.

— Vrei să încerci să-l rezolvi? mă întreabă el, împingând cutia mai aproape de mine. Eu nu reușesc să-i dau de cap.

Ridic din nou din umeri, dar domnul B. mă privește de parcă ar aștepta să fac eu ceva, așa că iau cartonașele cu indicii. Pe primul scrie:

- . - . . .
 - - - . - - - -
 - . . - - - . .

Și mai ușor. Doi, unu, doi. Încerc și aceste numere în lacăt. De data aceasta, se deschide.

În liniște, pun cutia și cartonașele înapoi pe biroul domnului B. Îi arunc o privire, iar ochii lui sunt măriți în spatele ochelarilor cu rame groase.

— Uau! spune el. Cum l-ai rezolvat așa de repede?

Ridic din nou din umeri. I-am spus deja că știu codul Morse, așa că nu știu ce altceva se așteaptă să mai zic. Asta e tot.

— Probabil știi multe despre coduri, continuă.

Așteaptă din nou să spunu ceva, așa că rostesc prima frază care-mi vine în minte:

— Știați că, de fapt, codul Morse nu este un cod? În realitate, este un cifru. Numele este greșit.

— Serios? face el, aplecându-se în față. Care este diferența dintre un cod și un cifru?

— Un cod este atunci când înlocuiești cuvinte sau fraze întregi cu altele. Un cifru este atunci când criptezi fiecare literă în parte. Majoritatea oamenilor folosesc cuvintele de parcă ar fi sinonime, dar ele nu înseamnă același lucru.

unghiei acestuia din urmă până când începe să mă doară.

După o clipă, domnul B. ia cutia și ridică capacul.

— Ah, spune el zâmbind, apoi bagă mâna înăuntru și scoate o mică acadea roșie într-un ambalaj transparent. Cum tu ai deschis cutia, cred că asta îți aparține.

Îmi împinge bomboana peste birou, dar eu nu o iau. Acadelele îmi amintesc de cabinetele medicale, iar în ultima vreme am văzut prea multe cabinete.

— Ar trebui să vorbesc cu profesoara ta despre ceva anume, Emma? Pot să te ajut cu ceva?

Probabil că această întrebare face parte din fișa postului său, dar este ridicolă. Eu voi fi mereu autistă, iar colegii mei de clasă mă vor considera mereu ciudată, și va fi mereu jenant, și niciun doctor, profesor sau consilier bine intenționat sau mamă vitregă nu va schimba asta. A fost o prostie să vin aici. Nu știu de ce am crezut că va ajuta cu ceva.

Însă e prea complicat să-i explic toate astea domnului B., așa că doar încuviințez din cap. Domnul B.

íncepe să spună ceva, dar o bătaie puternică în uşă îl întrerupe, sunetul fiind atât de brusc, încât tresar.

— Da, Nate? spune domnul B., uitându-se spre uşă. Băiatul de pe culoar s-a întors.

— Scuze, spune el grăbit, intrând în câmpul vizual și apropiindu-se de biroul domnului B. Mi-am uitat manualul de matematică.

Obrajii îmi ard de ruşine. Cât timp a stat în faţa biroului? A auzit ceva din ce am vorbit? Am spus ceva ciudat?

Nate ia manualul și se întoarce să plece, dar în timp ce pleacă jur că ochii lui rămân ațintiți asupra mea pentru un interval inutil de lung. Probabil că observă cât de roșii sunt obrajii mei, dar nu pot să nu roșesc.

— La revedere, domnule B.! strigă el și iese la fel de brusc cum a intrat.

— Îmi pare rău pentru asta, Emma, spune domnul B. Deci, ce pot...

La difuzor se aude clopoșelul, și eu tresar. Prima oră s-a terminat. Îmi iau cărțile repede și mă ridic de pe scaun. Nu vreau să întârzii la ora următoare. Aș

putea pierde ceva important. Și toată lumea se va uita la mine dacă întârzii în sala de clasă.

— Ce oră ai în continuare? întrebă domnul B. într-o doară.

— Engleză.

— Știi unde este sala de clasă?

Încuviințez din cap.

— Bine. Vino din nou dacă ai nevoie de ceva, da?

Încuviințez din cap.

— Ne vedem săptămâna viitoare, la programare!

Ar trebui să spun ceva politicoasă ca să închei această conversație, dar uit mereu frazele pe care le folosesc majoritatea oamenilor.

— La revedere! mormăi și ies repede pe ușă.